

MARTIN JURÍK

MICHAL RUŽIČKA

ŠKORICOVNÍK

III

ZLATÁ PANNA

MARENČIN PT

ZLATÁ PANNA

MARTIN JURÍK

MICHAL RUŽIČKA

ŠKORICOVNÍK
III

ZLATÁ PANNA

MARENČIN PT

Napísanie textu tejto knihy
a jej vydanie z verejných zdrojov
podporil Fond na podporu umenia

u. fond
na podporu
umenia

© Martin Jurík, Michal Ružička, 2023
© Marenčin PT, spol. s r. o., 2023
Jelenia 6, 811 05 Bratislava, Slovakia
www.marencin.sk marencin@marencin.sk
Cover & illustrations © Tomáš Roller
Layout © Marenčin Media, s. r. o.
996. publikácia, 1. vydanie

ISBN 978-80-569-1116-7 (viaz.)
ISBN 978-80-569-1117-4 (ePDF)
ISBN 978-80-569-1118-1 (ePub)

Dôležitý oznam:

V tejto knihe úmyselne uprednostňujeme metrický systém pred všetkými ostatnými. Komu sa to nepáči, cíti sa tým dotknutý, urazený, ba dokonca pobúrený, nech si trhne nohou.

Predtým, ako začnete čítať, sa otestujte:

Čo je Trevor Ociph?

- a) Halucinogénna cudzopasná rastlinka
- b) Jedovatý had bez chrbtovej kosti
- c) Najgeniálnejší manažér na svete

*

V prípade, že ste si odpovedou istí, môžete čítať ďalej. V prípade, že si ňou istí nie ste, môžete čítať tiež, avšak na vlastné riziko.

I. kapitola

JONÁŠ A HROBÁR

Jonáš sa krčil pri ohni a drkotal zubami. Podozri-vo civel na obra, ktorý sa týčil nad ním, opieral sa o svoju lopatu a sústredene upieral zrak do plameňov, akoby ich chcel pohltiť očami. Zrak uzímeného blondiaka postupne prešiel na opasok s novučkými koltmi, ktoré mu chlap hodil. Zbrane sa veľmi podobali na tie, ktoré stratil, a predsa pôsobili úplne inak. Keď ich ešte pred chvíľou obťažkával v dlaniach, dávali mu nepoznaný pocit istoty a moci. Šlo o najušľachtilejšie strelné zbrane, aké Jonáš kedy videl a zjavne museli byť nesmierne drahé.

Pohľad mu ďalej utkvel na hromádke handier. Dlháň s lopatou mu ich práve hodil pod nos, aby sa osušil a prezliekol. Napriek tomu sa blondiak nevedel odhodlať vyliezť spod deky, zhodiť zo seba mokré háby a obliecť si suché. Čerstvá spomienka na to, ako sa ešte pred chvíľou topil a len o chl p unikol smrti, ním triasla viac ako mráz krutej zimy, neúprosne sa vkrádajúcej do končín východnej provincie. Áno, v hlave sa mu stále dookola točili zábery nedávnych udalostí a zbesilo bili na poplach. Zápasil s Elenou, lapačkou snov. Kvôli niečomu sa pobili. Nedokázal si však viac vybaviť, o čo šlo. Tu vo svätyni Opustenej bohyně došlo k surovej zbabelej bitke, kde ona jeho kopala a hrýzla a on ju šticoval a udie-ral do tváre. Napokon ho tá suka strčila do diery s ľadovou vodou. A Jonáš klesal a klesal, nevedel sa predrať k hladine, zdalo sa, že sa nadobro utopí. Dokonca na chvíľu stratil ve-domie a marili sa mu všakovaké bláznivé sny, keď tu ho zne-

nazdajky zdrapla čiasi mocná ruka a ťahala ho nahor. Z jeho záchrancu sa vykľul neprirodzene vysoký a deformovaný chlapisko, z ktorého by sa za iných okolností šírila hrôza, aká by nechala zamdliet ktoréhokolvek bežného smrteľníka. Jonáš však k bežným smrteľníkom nepatril. Práve vďaka tejto ohave v ľudskej podobe unikol istej smrti a jediný, čo mu dokázalo vohnať do duše hrôzu, bolo vybavovanie úveru v Ríšskej banke. Keďže nič príšernejšie a desivejšie na tomto svete neexistovalo, Jonáš sa, prirodzene, nebál ničoho ďalšieho.

Ešte pred chvíľou sa predsa bil s Elenou, začalo mu postupne svitať. Kde je? Kde sú ostatní z jeho družiny?

„Čo si spravil s lapačkou snov?“ precedil severan cez zmeravené ústa smerom k svojmu záchrancovi. Dlháň naňho flochol s náznakom otrávenosti a odšomral:

„Najprv sa prezleč.“

V tóne cudzieho chlapa zaznelo čosi neodolateľné, tak Jonáš konečne prestal okázalo drkotať zubami, zhodil zo seba deku, vyzliekol sa, poutieral sa a obliekol sa do suchého. Potom si gľgol z čutory, ktorú mu dlháň strčil, vylôchal ju celú. Netušil zloženie jej obsahu; úplne mu stačilo, že to chutilo skvele, náramne ho to zahrialo a dodalo mu síl. Kolotoč ubíjajúcich spomienok mu prestal vystrájať v hlave a severan zacítil, že sa vracia do svojej kože.

„Kto si?“ prehovoril, keď dlháňovi podával čutoru.

„Som hrobár z Mokvasu,“ odvrkol sucho divný chlapisko.

„Hrobár z Mokvasu...“ zagánil naňho Jonáš. „Prišiel si ma zakopať?“

Dlháň sa len krivo zaškľabil. Blondiak pokračoval: „Kde sú všetci?“

Hrobár z Mokvasu si sotva badateľne povzdychol. Už dávnejšie premýšľal, čo presne tomuto smrteľníkovi porozpráva a ako. Zistil, že sa ocitol pred jednou z najťažších úloh vo

svojom živote. Nie preto, že patril k mizerným rozprávačom a slovami mrhal výsostne nerád. To preto, lebo podľa Menhit závisel od tohto nenápadného a nevýrazného blondiaka kus osudu sveta. A on, hrobár, ktorý vo svojom dobrovoľnom exile už celé veky bdel nad mŕtvymi i nemŕtvymi, sa práve vďaka nemu po epochách premárneného času opäť smel vrátiť k svojmu predurčeniu. Premrznutý severan ho potreboval a on zasa potreboval jeho.

Hrobár vo svojich mohutných dlaniach pevne trímал svoju lopatu. Musí chlapcovi postupne vysvetliť, čo sa s ním udialo. Prečo sa topil v bazéne vo svätyni Opustenej. Kde strávil posledný rok a čo sa za ten rok všetko udialo. Musí mu to vysvetliť čo najopatrnejšie, aby sa od neho sám mohol dozvedieť to nevyhnutné pre ich spoločnú úlohu. Blondiak si čoskoro začne spomínať. A on, hrobár, potrebuje každú jeho spomienku z návštevy cudzieho a nepochopiteľného sveta bohov mimo nášho priestoru i času.

Kde začať? Dlháň sa vzpriamil a pokojným hlbokým hlasom ich oboch vrátil rok nazad k veľkej bitke o Citadelu.

2. kapitola

VEĽKÁ BITKA O CITADELU V TROCH EPICKÝCH DEJSTVÁCH

I. dejstvo

Veľká bitka o Citadelu sa takmer nekonala. Pri- bližne sto kilometrov od najväčšieho a najdô- ležitejšieho mesta Severskej ríše nečinne sta- novala vyše stotisícová armáda a jej generáli šaleli od zúfalstva. Jeden za druhým s bázňou a stiahnutým žalúdkom vstupovali do kancelárie Najväčšmi hodnotného vodcu novej doby (NaHoVNDó) Trevora Ocipha a žiadostili o započatie útoku na metropolu. Každý z nich dobre vedel, že keď padne Citadela, padne celá Severská ríša. Minimálne sa rozpadne, rozdrobí a prestane fungovať ako celok.

Kým generáli pred svojím vodcom prosíkali, kľačali na kolenách či triezvo vysvetľovali, Trevor Ociph sa vo svojom tradičnom sivom obleku s nohami vyloženými na stole ľa- hostajne hojdal na stoličke, poškrabkával sa za ušami, ob- zeral si nechty či pochrumkával dobroty, čo mu sluhovia nosili pod nos.

„Vaša dokonalosť!“ žalostil roztraseným hlasom náčelník generálneho štábu, ktorý sa po dlhej porade so svojimi kole- gami spolu s generálom Žin-Či-Com odvážil predstúpiť pred Veľkého predsedu a vzpínal k nemu ruky. „Nesmieme viacej čakať! Už je tu zima! Čoskoro napadne všade plno snehu a obliehanie veľkomesta v zime je čistá katastrofa!“

„Hehe,“ odvetil neprítomne Ociph a slabomyselne sa zachichotal. „Zima je skvelá. Sneh je skvelý! Lepší ako nekonečné púšte Piesočného kontinentu.“

Dôstojníci si vymenili veľavravné pohľady.

„Vaša jasnosť,“ odkašľal si generál Žin-Či-Ca a pokračoval ustarosteným tónom. „Zima je síce skvelá, avšak obliehať počas nej najväčšie mesto na svete je čistá samovražda.“

„Čistá samovražda je aj putovať cez Púštny kontinent z Liptova až k Dutej hore,“ odvrkol Trevor Ociph, olízal si dlaň a začal ju ovoniavať.

„Nadobro zošalel,“ zahundral generál Žin-Či-Ca náčelníkovi štábu do ucha a ten ho laktom udrel do rebier.

„Vaša dokonalosť,“ ohradil sa náčelník, „zima nie je všetko. Máme zaručené informácie, že do Citadely sa zo západu blížia posily. Boli spozorované celé flotily nákladných i vojnových lodí, ktoré sa k mestu plavia po rieke Rieka. Okrem nich tam údajne Meidan vyslal akési podivné kovové stroje. Samochody poháňané škoricom. Ide zrejme o neznámu modernú techniku a naše vojská s ňou nedokážu bojovať.“

„Čo tam po nich,“ mávol rukou chlap v požmolenom sivom obleku, odstavajúcimi bielymi vlasmi a nosom ako reďkovka. Naďalej sa bezstarostne hojdal na stoličke. „Už konečne vypadnite, nudíte ma.“

Obaja pohlavári sa na seba nenápadne zachmúrene zahľadeli, potom sa hlboko uklonili a odhodlane vypochoďovali z kancelárie.

„Musíme s tým niečo spraviť,“ zavrčal generál Žin-Či-Ca, keď obaja odkráčali do bezpečnej vzdialenosti.

„Pre bohov, čo?“ strhol sa náčelník štábu. „Hádam nemáte na mysli...“

„Pssst!“ priložil si generál prst na pery a stlmil hlas. „Náš Ociph bol vždy šialený. Avšak všetko mu aj napriek šialenosti

vychádzalo. Akékoľvek absurdné jeho rozhodnutie bolo, vždy viedlo k úspechu. Tento šialený Ociph nie je *náš!*“

„Ako to myslíte?“ zvrátil čelo náčelník štábu a poškriabal si nedôverčivo bradu.

„Toto je *iný* šialený Ociph,“ šepol mu do ucha Žin-Či-Ca. „Všimli ste si, že je príborom? *Náš* Ociph príborom nikdy nejedol! Keď mu Márius Osvietený daroval príručku slušného stolovania, takmer ho ňou utlíkol na smrť. Tento Ociph používa vidličku a nôž s priam okázalou bezočivosťou!“

„Máte pravdu,“ prikývol náčelník. „Ociph s príborom... To naozaj nie je normálne. To hraničí s rúhaním.“

„A nielen to. *Náš* Ociph by tiahol na Citadelu hoc aj sám v župane a papučiach a zrolovanými novinami by hrozil obrancom, aby sa vzdali. *Tento* Ociph má k dispozícii stotisícovú armádu a hojdá sa na stoličke. Odkedy sa Ociph zmenil, nič sa nedarí, nič nevychádza.“

„Čo navrhujete?“ zahundral náčelník štábu a nenápadne sa rozhliadal.

„Musíme ho okamžite zbaviť velenia,“ nadhodil Žin-Či-Ca.

„To je vzbura!“ užasnuto naňho zagánil náčelník.

„Inak celá kampaň dopadne katastrofou,“ dodal pokojne generál.

Náčelník štábu pokrútil hlavou.

„Bez Ocipha nie je Ociphát. Ak sa mu niečo prihodilo, potrebujeme zohnať najlepších lekárov a vyliečiť ho. Potrebujeme naspäť *nášho* Ocipha.“

Generál Žin-Či-Ca vyvrátil oči. Ak by niekto vyliečil Ocipha, tak jedine úderom do hlavy, pomyslel si. Ani len netušil, ako blízko sa ocitol pravde.

*

Kým náčelník generálneho štábu horúčkovo premýšľal, ako čo najohľadupľnejšie vyliečiť Trevora Ocipha, pričom generál Žin-Či-Ca hútal, či je lepšie Veľkého predsedu udrieť po hlave lopatou alebo krompáčom, babrala sa tetka Anna Pustovkovie s veľkým mosadzným kvetináčom. Tetička Anna, ako ju bežne volalo osadenstvo alebo jej nadriadení, bola vdovou po hlavnom účtovníkovi chátrajúceho letného sídla Château du Plateau šľachtickej rodiny Nopockayovcov. A keďže jej manžel umrel pred vyše rokom a rodina Nopockayovcov utiekla pred Ociphovými armádami do Citadely, stala sa tetička chtiac-nechtiac správkyňou majetku, v ktorom si Veľký predseda počas svojho ťaženia zriadil svoj dočasný hlavný stan.

Tetička Pustovkovie sa s mosadzným kvetináčom pechočila z mimoriadne dôležitého dôvodu. Pot sa jej lial z čela, na vetkých kostnatých rukách jej navierali hrubé žily. Škrípala tými zopár zubami, čo jej ešte ostali v ústach a mrzko pri tom nadávala.

„Do hnusne popraskaných zadkov, aby to čert bral! Nech vyplžnu a zovšivavejú všetky ohanbia sveta!“

Vyplžnuté ohanbie v skutočnosti priala a čerta ponúkala samotnému kvetináču, ktorý zaťato odmietal vážiť menej. Tetička si totiž konečne spomenula, kam schovala magický amulet po zosnulom manželovi. Zahrabala ho do hliny pod korene petúnie, aby ho svojho času náhodou neobjavili citadelskí vymáhači magických predmetov či neskôr okupanti ociphovských armád. Podľa zosnulého pána Pustovku totiž amulet zdvojnásoboval inteligenciu svojho nositeľa a vraj robil niekdajšieho hlavného účtovníka intelektuálne nepremožiteľným. Tetička Anna však zastávala názor, že keby jej manžel bol býval intelektuálne nepremožiteľný, nebol by drel ako účtovník za pár denárov.

A tiež si potajme myslela, že kde niet inteligencie, niet čo zdvojnásobovať.

Tetičke sa v nedávnej dobe naskytna príležitosť zbaviť sa nepohodlného amuletu. Znenazdajky sa zjavil tajný záujemca ochotný zaplatiť štedrú sumu. Anna Pustovkovie nedumala, kto je zač, či odkiaľ sa nabral a rozhodla sa konať. Veľký kvetináč bolo treba z chodby odtiahnuť do bezpečia a v bezpečí z neho sprisahanecky vydolovať amulet. Oblému mosadznému črepníku sa však do bezpečia príliš nechcelo. Trucoval najmä na stupienkoch schodov, po ktorých sa ho tetičkine kostnaté a žilnaté ruky usilovali vyteperiť. A tak sa stalo, čo čert nechcel, že sa kvetináč tetičke vyšmykol z křčovito zvierajúcich prstov. Vyšmykol sa a bezohľadne sa rútil dolu schodiskom, odrazil sa od steny, odkiaľ už o čosi lenivejšie roloval smerom k chýbajúcemu zábradliu. Tam mu viac nič nebránilo v úmysle zrútiť sa na prízemie.

V rovnakom okamihu sa po prízemí bezcieľne potuloval Trevor Ociph s rukami vo vreckách a popískoval si čosi rovnako bezúčelné.

Pre každého, kto z akéhosi nepochopiteľného dôvodu nečítal predošlý diel, pripomenieme, že ku koncu „Zrkadielka“ sa do Trevora Ocipha nedopatrením vtelil dobrodruh Imho, Jonášov súpútnik a najlepší priateľ. A, áno, tí ešte chytřejší z vás už isto postrehli, že Imho sa ani zamak neštítal vystrážiť v tele Veľkého predsedu neplechu a mariť rozpínajúcemu sa Ociphátu doposiaľ celkom úspešné ťaženie proti Severskej ríši. A tí úplne najbystrejší, ktorí nezabudli na udalosti z prvej časti, vedia, že sa Imho po svojom poľutovaniahodnom umretí ocitol v bludnom kruhu prevtelení, keď jeho duša našla príbytok najprv vo svojej vlastnej lebke, potom v tele notorického púštneho banditu, v následníčke trónu istej bezcennej prímorskej krajinky, až sa napokon podobným

nedopatrením ocitla v hlave Veľkého predsedu a skrížila mu jeho ambiciózne plány na ovládnutie sveta.

A keďže Imhov posmrtný život sa rozbehol vďaka moci magických amuletov, osvojila si jeho bludná duša vlastnosť preskočiť na každého, kto sa v prípade náhodnej kolízie práve nachádzal v dosahu takéhoto magického talizmanu. Treba podotknúť, že šlo o amulety pochádzajúce z archaických dôb, o ktorých buď nikto nič nevedel, alebo nikoho nezaujímali.

Takže v čase, keď sa mosadzný kvetináč rútil dolu scho-diskom, sa Imho v tele Trevora Ocipha s beztriestnou ne-dbalosťou promenádoval s rukami vo vreckách po prízemí. Samozrejme, že sa udialo to nevyhnutné. Črepník sa nič ne-tušiacemu Imhovi zrútil na hlavu. Zrútil i nezrútil. V prípa-de, že by Veľký predseda dostal ťažkým mosadzným kvetiná-čom po hlave, s najväčšou pravdepodobnosťou by ho to zabilo a náš príbeh by sa skončil, alebo by sme minimálne prišli o všetku ďalšiu zábavu na úkor najgeniálnejšieho manažé-ra všetkých čias. Na spresnenie teda dodáme, že sa črepník Ociphovi obtrel o zátylok a podrazil mu nohy. Veľký predse-da sa tak i s celou váhou svojej osobnosti natiahol na dlážke.

Trevor Ociph sa omráčene zviechal zo zeme a rozhliadal sa s mrzutosťou jemu vlastnou naokolo.

Prečo nie som vonku?! Zaznela prvá myšlienka, čo mu pre-blesla hlavou. Šiel som sa vymočiť a niečo do mňa vrazilo. Na-miesto toho, aby som sa prebral vonku, prebral som sa vnútri!

„Stráže!“ zrúkol Ociph na plné hrdlo hneď, ako stál na oboch nohách. „Stráže! Kde ste? Chamrad' prašivá!“

Do haly sa vrátilo asi desať po zuby ozbrojených vojakov, salutovalo, klaňalo sa, avšak žiaden z nich nerozumel otázke Veľkého predsedu, prečo sa ten ocitol vnútri a nie vonku.

„Zberba mizerná!“ ziapal chlap s nosom ako red'kovka

